

[Glønborg]

kan ikke se, hvorfor vi skal slå stærke grænsemure omkring Danmark; der er behov for mange af disse humanitære opgaver i udlandet.

Ulønnet kunstnerisk virksomhed er udmærket, men jeg vil gerne sige, at hertil må f.eks. amatørteatervirksomhed jo også henføres, og her så jeg gerne, at vi ikke havde nogen forskelsbehandling. Det skal ikke kun være skuespillerne, som kan komme med her, fordi de udøver kunstnerisk virksomhed. Jeg synes, det må være lige så rimeligt, at de, der arbejder bag scenen og laver noget praktisk arbejde, får lov til at indgå i teamet, så vi kan få nogle dejlige amatørteaterforestillinger bygget op som resultat af kunstnerisk virksomhed.

Jeg så egentlig gerne, at vi kunne anlægge den samme betragtning på lokalradio- og lokal-tv-virksomhed. Når ulønnet kunstnerisk virksomhed skal være tilladt, må det selvfølgelig også være tilladt at synge og spille i lokalradio og -tv, præsentere et lille stykke film eller lydbånd som en kunstnerisk udfoldelse. Men også her så jeg gerne, at de bag scenen får lov til at være med på samme vilkår, og jeg tænker også på producerne.

Jeg har aldrig rigtig kunne forstå, at vi har så skarp en afgrænsning her, fordi nogle gerne vil have, at det at lave radio og tv endelig skal betragtes som noget professionelt, og derfor kan det ikke gå ind under den almindelige kunstneriske virksomhed, som man har lov til at udføre. Jeg ved godt, at man har ret i dag til at lave nogle få timers arbejde på området, men jeg håber, at der virkelig bliver lejlighed til at udvide arbejdsmulighederne her. Naturligvis må vi sætte som en betingelse, at man ikke tager en masse frivillige ind, samtidig med at man afskediger de tidligere ansatte. Der skal være tale om udvidelse af aktiviteterne.

Naturligvis giver arbejde, der normalt er lønarbejde, problemer, og vi skal ikke bilde os selv ind, at vi kan komme sovende til nogle resultater på området. Der bliver brug for mange drøftelser og mange overvejelser, og der bliver også brug for at flytte nogle hegnspæle.

Fra Kristeligt Folkepartis side vil vi gerne bringe noget ind i debatten, som ikke er skrevet i De Radikales eller SF's forslag, som er fremsat i dag, men som stod i vores »Arbejdsplads til alle«. I det mindste nogle af os er enige om, at ulønnet arbejde for foreninger må

man godt lave, og det betyder altså, at et menneske, der er ledig, har lov til at beskæftige sig med børnene i en boldklub, være leder for et pige- eller drengefodboldhold. Skulle man så ikke også have lov til at tage sig af sine egne børn? Skulle vi ikke betragte det at tage sig af egne børn som en slags alternativt arbejde? Her får vi i det mindste ikke de problemer, som vi havde i den lille meningsudveksling, hr. Helge Sander lagde op til.

Vi synes også, der skal være mulighed for at pleje de syge, yde hjælp til ældre og til handicappede. Jeg tror, der er en lang række opgaver her ud over det at være besøgsven for Røde Kors. Der ligger nogle flere opgaver, som det vil være rimeligt at åbne for i denne sammenhæng.

Vi går som sagt gerne ind i debatten og i det videre arbejde sammen med det arbejde, der er en opfølgning af finanslovforliget.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt starte med at sige tak for de meget positive bemærkninger fra både ministre og ordførere. Det har naturligvis glædet mig meget.

Det afgørende er, at der bag den positive holdning ligger en vilje til at gøre noget ved sagen. Det er jo sådan set det, det hele handler om, og det synes jeg at jeg har sporet i dag, og det tror jeg er godt for dem, det drejer sig om.

Jeg vil godt sige, at mit udgangspunkt er selvfølgelig de facts, som jeg har prøvet at skitserer meget kort i min fremsættelsestale. Men de skal suppleres med nogle andre ting, f.eks. at der er 164.000 16-24-årige, der hvert år berøres af ledighed. Der er 200-500 ansøgninger til de mest primitive job, der overhovedet slås op. Og der er så mange, der har brug for hjælp – det ved vi alle sammen – og så siger de unge: Hvorfor må vi ikke få lov at give en hånd med? Eller: Hvordan skal jeg fortælle min familie, at jeg er kasseret?

Det er altså alt sammen noget, der påvirker meget dybere menneskeligt set end blot de faktiske udtalelser. Der er nogen, der reagerer med aggressivitet, og man kan næsten sige, at det er måske bedre for dem end det, som mange gør, nemlig at de bliver kede af det, føler, at det er håbløst, bliver fortvivlede og har følelsen af, at der ikke er behov for én. Jeg tror i virkeligheden, det er noget af det værste, man